

poëzieCentrum

Martin Solotruk

3 • 5
1

versopolis

Martin Solotruk
1970
Slowaaks / Slovak

3 • 5
1

2	STAARTBEEN TEGEN STAARTBEEN
3	TAILBONE AGAINST TAILBONE
4	KOSTRČ NA KOSTRČ
6	SAMENTREKKEN IN HALVERINGSTIJD
8	FROWNING IN HALF-LIFE
10	MRAČENIE V POLČASE ROZPADU
12	IN DE WILDE POLEN VAN LIEFDESSPELEN
15	OFF THE WILD POLES OF LOVE GAMES
18	Z DIVOKÝCH PÓLOV HIER LÁSKY
22	VEEL TE GROTE KRAMPEN VAN EMOTIE
24	THAT ALL TOO MOVING CONTRACTION OF EMOTION
26	AŽ VEĽKÉ SŤAHOVANIE CITU

STAARTBEEN TEGEN STAARTBEEN

Tegenover veranderingen van het weer
weren we ons,
staartbeen tegen staartbeen.

Alsof jouw gebalde lichaam
de pointe zou zijn
van een hele kriebelende ontwikkeling
van mijn ruggegraat — liggen we
met de rug naar elkaar, krimpen we
in elkaar tot een voorstelling van onszelf,
met onze handjes als kinderlijke pootjes
die rusten op ons gelaat,
maar we zijn ook anders verbonden,
zo Siamees,
twee fasen van wisselstroom.

Nu eens jij eerst, dan weer ik de ander
en daarna direct omgekeerd,
eindeloos snel,
naar hier en naar daar,
om een te zijn...
eindeloos snel naar hier en naar daar,
om een te zijn...

We zijn verweven,
virtueel,
virtuele, foton- genetische
ketens van licht, wat ons
overigens onze gezichten vasthoudt,
in een Helleense jeugd,
en ons zelfs aanspoort
tot beeldige bedenkingen
over wervelkolommende complementariteit
van de gulden snede en over fotosynthese
van nanoruimtes, waarvan
we enkele nu voelen
in deze kosmische duisternis
onder het deken,
en dat, wat we horen,
klinkt als dubbing,
van zonnige oorsprong.

TAILBONE AGAINST TAILBONE

Tailbone against tailbone
we fight
the changeability of weather.

As if your body in a ball
were the point
of the whole ticklish process
in my spine — we're lying
back to back, curling
into our idea of selves
with our hands like paws
resting childlike on our faces
but connected nonetheless
like Siamese twins,
two phases of the alternating current.

First you're one and I'm the other
and then the other way round,
impossibly fast,
like this and like that
so we'd be one...
Impossibly fast like this and like that
so we'd be one...

We're entwined,
virtually,
virtual photon genetic
chains of light, which
aside from other things
maintains our faces in Hellenic youth,
and even encourages
our majestic contemplations
about the lumbar complementarity
of the golden ratio and of the photosynthesis
of nano-places, some of which
we can feel right now
in this cosmic darkness
under the blanket
when what we hear
sounds like dubbing
to the moving images
of solar origin.

KOSTRČ NA KOSTRČ

Premenlivosti počasia
sa bránime,
kostrč na kostrč.

Akoby tvoje kľbko tela
malo byť pointou
celého štekľivého vývoja
mojej chrbtice — ležíme
navzájom chrbtom, chúlime sa
do svojej predstavy o sebe,
s rúčkami detsky labkovito
spočínutými pri tvári,
ale aj inak sme spojení,
siamsky,
dve fázy striedavého prúdu.

Raz ty jedna a ja druhá
a potom hneď naopak,
nekonečne rýchlo,
tak i naopak
aby bolo jedno...
nekonečne rýchlo tak i naopak,
aby bolo jedno...

Sme prepletení,
virtuálne,
virtuálne fotónové genetické
reťazce svetla, ktoré nám
okrem iného udržuje tváre
v helénskej mladosti,
ba dokonca dodávajú
odvahu na sošné úvahy
o bedrovej komplementarite
zlatého rezu i o fotosyntéze
nanopriestorov, z ktorých
niektoré cítime teraz
v tej kozmickej tme
pod paplónom,
a to, čo počujeme,
znie ako dabing,
snečného pôvodu.



SAMENTREKKEN IN HALVERINGSTIJD

Jij zegt altijd, dat ik mij frons,
maar ik beweeg me eigenlijk
enkel in gedachte tussen
alles wat ik bekeken heb.

Ik ren ervan weg
als een looper in de lucht
voor wolken die samenklitten.

Ik zou je zo graag
overtuigen,
dat ik niet frons
— tenminste niet bij het vrijen.

Het begint me wat te raken.

Ik frons, omdat ik niet kan
van 't gevoel afraken,

dat we soms zo hard vloeien,
zodat we langzaamaan enkel een verborgen
reclamespot van onszelf zijn.

alleen zichtbaar in elke
fractie van de tijd, die kleiner is,
dan waar ons verstand nog bijkan.

Dat we zo hard vloeien,
dat we onze halveringstijd beginnen voelen.
En zeggen dat we enkel wilden
ons concentreren en geconcentreerd blijven.

De liefde bedrijven en de wasmachine horen,
haar oneindige programma,
dat levensvatbare ritme
van de simpelste dingen die ons soms
in het hoofd dreunen,
als eureka.

— een beeldenstorm van samentrekken
tegen zonnewolken,
protuberanties van atoomparen,

protuberanties van kerngezinnen,

een reusachtige robuuste NEE van robuustheid
van platgetreden realiteit.

Het is de adem met vlagen van samentrekking
tot versterking van de concentratie.

Dat creëert de architectuur van deze protuberanties,
van die protuberanties
protuberanties van een bewolkt lichaam,
dat zich zo geconcentreerd,
tot het einde van zijn kracht met eindige lichtheid
van de adem, met luttel gegrom
zich ontdoet van onzuiverheden van onzekerheden,
wat moet het aanvangen met vrije radicalen,
met niet het minste risico van implosie.

Ik ontdoe mezelf
van mijn gefrons.
dat samentrekken van doordringbare huid.

Ik kruip
van de oude in een nieuwe.
Ik verrijs uit het gefrons.

Uit gefrons, waar het opgeklaard is.

Fronsen maakt me licht,
maakt me subtieler.
Ik frons als een stofzuil,
die, zoals je zelf beter weet,
we nooit helemaal zullen uiteendrijven.

Ik ga niet weg, hier zal ik enkel,
schuchter, maar toch,
voortdurend landen
in jouw ogen
en achter je rug
land ik

en blijf ik bij jou.

Zeg het eens, frons ik nog?

FROWNING IN HALF-LIFE

You say I'm always frowning,
But in my mind
I'm only running about
amidst everything that I've been watching.

I'm running away from it
like a runner on air
before clouds that are coming together.

I'd love
to convince you
that I'm not frowning
— surely not when making love.
It's beginning to upset me.

I'm frowning because I can't
get rid of the feeling

that sometimes we flow so rapidly
that we come to nothing more than a secret
commercial of ourselves.

Visible only in every
fraction of time smaller
than our brain could ever imagine.

That we're flowing so rapidly
we can feel our half-life.
And all we want is to concentrate
and stay concentrated.
Make love and listen to the washing machine,
to its endless program,
the rhythm of vitality
of the simplest things,
which sometimes comes knocking at our head,
eureka

— iconoclasm of frowning
against solar frowns,
protuberances of atomic pairs,
protuberances of nuclear families,

a huge sturdy NO of the robustness
of ordinary reality.

It's the breath of free ions
that breezes from the frowning.
That's what's creating the architecture
of these protuberances,
the protuberances of a dark body
which is so intently getting rid of the dirt of doubts
with the final strain on the lightness
of breath and a petty grumble
uncertain what to do with the free radicals,
with minimal risk of implosion.

I'm peeling off
my frowning.
The frowning of permeable skin.

I'm moving
from the old one into a new.
It's the frowning I come rising from.

From frowning under which it's bright.
That's what transports me
making me ever subtler.

I'm frowning as if in a column of dust,
which (you're the one knows this best)
we'll never disperse completely.

I'm not leaving in it, here I just,
sometimes timidly, yet
ceaselessly
land in your eyes
or behind your back
I land here

and I stay with you.

Tell me now, am I still frowning?

MRAČENIE V POLČASE ROZPADU

Stále hovoríš, že sa mračím,
no ja pritom len v duchu
pobehujem medzi tým
všetkým, čo som si napozeral.

Utekám pred tým
ako bežec na vzduchu
pred zbiehajúcimi sa mračnami.

Tak rád by som ťa
presvedčil,
že sa nemračím
— aspoň pri milovaní.

Akosi ma to začína brať.

Mračím sa, lebo sa neviem
zbaviť pocitu,

že občas tak prudko plynieme,
až sme pomaly len skrytou
reklamou seba samých.

Viditeľní iba v každom
zlomku času, ktorý je menší,
než si vie mozog uvedomiť.

Že plynieme tak prudko,
až začíname cítiť svoj polčas.
A pritom by sme sa chceli
len sústrediť a zostať sústredení.

Milovať sa a počúvať pračku,
jej nekonečný program,
ten rytmus životaschopnosti
najprostejších vecí, čo nám občas
zaklope na hlavu,
ako heuréka.

Ikonoklazmus mračenja
proti solárnym mračnám
protuberanciám atomárnych dvojíc

protuberanciám nukleárných rodín

obrovské sošné NIE sošnosti
zaužívanej reality

dýchanie vanúce od mračenia
k sošnosti sústredenia.

To ono tvorí architektúru
týchto protuberancií
protuberanciami zamračeného telesa,
ktoré sa tak sústredene,
do vypätia konečnej ľahkosti
dychu, s drobným frflaním
zbavuje nečistoty neistôt z toho,
čo si počať s volnými radikálmi,
bez najmenšieho rizika implózie.

Sťahujem zo seba
svoje mračenie sa
To mračenie sa priedušnej kože.

Sťahujem sa
zo starej do novej.
To z mračenia vstávam.

Z mračenia, pod ktorým je jasno.

Mračenie ma prenáša,
robí subtilnejším.
Mračím sa ako v stĺpe prachu,
ktorý, ako sama najlepšie vieš,
nikdy celkom nevyženieme.

Neodchádzam ním, to tu len,
občas rozpačito, no predsa
neustále, pristávam
tebe na očiach
i za chrbtom
pristávam

a zostávam s tebou.

Tak povedz, ešte sa mračím?

IN DE WILDE POLEN VAN LIEFDESSPELEN

In de wilde polen van liefdesspelen leeft een wolfje,
een generator van energie — de natuur,
wat ons bij een winkel brengt
om abstracte ontwerpen te kiezen
om samen te overleven,
een lego-huisje, dat iedereen zal bevallen
elk vanuit zijn eigen perspectief,
uit een andere correlatie van de
wervelende denkmassa
draaiend als een trechter
tot een reactiemoment,
bewoonbaar in de tijd,

van opdwarrelende trappen
langs een warm, verdraaid deken
tot een beschilderd plaatje
door drie handen tegelijk
in herhaling, aan het overschilderen
en in een beeldende ontbinding
van drie bewegingen, onafhankelijk,
maar toch hoopvol zich coördinerend,
van bewegingen, die hun climax bereiken in een gezamenlijke,
doch polyfone
song of myself van een vlinder, een titaan
en een sirene.

Met de natuur en voor het algemeen nut
heb je een bakvorm gekozen.
Je hebt hem meegebracht, met wat lijm
in een doorschijnende,
ietwat buitenlandse verpakking —
mijn zoon, die me van leven naar
leven begeleidt, strekt hem al tussen zijn vingers
in een raampje van altijd andere kaders
van een film over kosmische adhesie
van uitgestrekte beelden,
tussen zijn vingers,
daar blijft lange tijd iets hangen
gevoelige, galactische
correlatie van het overschakelen

van abstracte oppervlakken,
die de meisjes achterlaten
voor de jongens
maar eigenlijk zijn we daarin allebei
helemaal onschuldig.

Ik hou van hem en ook van jou.
Maar een uitleg zal
waarschijnlijk altijd slechts een poging zijn
tot coördinatie:

we spelen verder,
we doen het licht drie keer uit:
hij en ik, wij twee, hij en jij.

*A voice comes
to one in the dark,*
zei Beckett ooit,
en we begrijpen hem,
in een positiespel tussen twee
overlappende ramen,
twee elektrische horens,
gestopt in één massa
die in hoeveelheid denkt,
met twee verschillende
nationaliteiten,

twee wekkers opgewonden
voor andere verhalen.

Je onthult de spanning
— Jezus Spiderman,
jij redt
door te weven en te kleven,
en daarbij vlieg je zelf,
je vormt kloven
uit reusachtig heupwiegen
op een eigen ritme,

maar soms kan je ook
uitzenden en een
reddende attitude timen
van een terugkeer tot een vast punt,

dat niet verstijft,
maar verdere actie oproept,
prachtig holistisch
psychosomatisch,
het enige, waar je in kunt wegstoten
in het luchtledige,
in het gewichtloze tussen
wanordelijke partikels,
in een vluchtig leven tussen
elektromagnetische polen

Welk innerlijk sekreet zou dat moeten zijn
die bindende massa
met het buitenlijke?
Welke uitstoot
brengt eigenlijk deze
prachtige blauwe planet tot drijven
binnen bereik?
Nog in bed
sluit je je bij een ideetje aan
tot de reproductiesystemen van lucht —
de radio afgesteld, op wat je niet anders
in je hoofd kan loslaten.

In directe uitzending
bewegen we samen
in een oude inerte
automodule met een klem
tot de ordehandhavers komen
met nog wat zichtbare
vibrerende wervelende
koude massa
in een hoorntje
van gedeeld ijs,
dat ze ons aanbieden,
opdat we zouden zien, hoe we
het ieder toch koud hebben.

OFF THE WILD POLES OF LOVE GAMES

Off the wild poles of love games lives a little wolf,
generator of energy—nature
that brings us to a shop
to choose from the abstract
designs of human coexistence
a sweet Lego-house to suit
us all, each from their own perspective,
from a different correlation of the swirled
thinking matter
wound like a funnel
into a reactive moment,
habitable in time,
from the swirled stairs
through a warm twisted blanket
to a picture drawn
by three hands at a time
in repetition, overpainting
and picture decomposing
of three motions, independent,
yet hopefully coordinative
movements, climaxing in a common
although polyphonic
song of myself of a butterfly, a titan
and a siren.

With nature and for common prosperity
you chose a baking tin.
You brought it together with glue
in a transparent,
somewhat extraterrestrial wrapping —
my son, who's been guiding me from life
to life, is already stretching it in his fingers
and putting it in the opening of various frames
of a film about cosmic adhesion
of stretchable pictures,
between fingers,
where for long something perceptible
lingers from re-switching
galactic correlations
of the abstract fiber
that we emit

for each other's sake,
and yet we're all innocent.

I love both him and you.
But the explanation will
probably always be just an attempt
at coordination:
we keep on playing,
we turn off the lights three times:
he and I, the two of us, he and you.

A voice comes
to one in the dark,
said Beckett once,
and we understand him,
in a frame of mind between two
overlapping windows,
two electric horns
wound into a mass
thinking in quantities,
with double
citizenship,

with two alarm clocks wound up
for different stories.

You uncover the tensions
— Jesus Spiderman,
you rescue by
weaving and glueing
yet you yourself are flying,
you create abysses
out of the huge swinging
of your own rhythm,

but sometimes you manage
to send and synchronise
the safety amplitude
of return to a solid point,
which won't turn numb,
but will call for new action,
beautifully holistically
psychosomatic,

the only one that lets you bounce off
in the vacuum,
in weightlessness amidst
the messy particles,
in the busy life between
electromagnetic poles

What kind of inner secretion
should be the bonding matter
of the outsides?

What gust
is bringing
the beautiful blue planet
to float
within reach?

While still in bed
with a single idea you join
the reprosystems of air —
you tune the radio to what otherwise
you cannot release in your head.

In live broadcast
we're moving together
in an old inertial
automodule with a slipper,
until the peace keepers
come with some still visibly
vibrantly twirled
cool matter
in one cone
of shared ice cream,
which they will offer us
so we may see
how differently cold we are.

Z DIVOKÝCH PÓLOV HIER LÁSKY

Z divokých pólov hier lásky žije vlčík,
generátor energie — príroda,
čo nás privádza do obchodu,
aby sme si vybrali abstraktné
návrhy na spoločné prežitie,
lego-domček, aký bude vyhovovať
všetkým, každému z jeho perspektívy,
z inej súvzťažnosti zvířenej
mysliacej hmoty
lievikovito zatočenej
do reakčného okamihu,
obývateľného v čase,

od zvířených schodov
cez teplý skrútený paplón
až do obrázku maľovaného
tromi rukami naraz
v opakovačke, premaľovávaní
a obrazovom rozklade
troch pohybov, nezávislých,
no predsa nádejne sa koordinujúcich
pohybov, vrcholiacich v spoločnom,
hoci polyfónnom,
song of myself motýľa titana
a sirény.

S prírodou a pre spoločné blaho
vybrala si pekáč.
Priniesla si ho aj s lepidlom
na priehľadnom,
trochu mimozemskom obale —

syn, ktorý ma sprevádza zo života
do života, si ho ale už naťahuje medzi prstami
do okienka vždy iného framu
filmu o kozmickej prilnavosti
rozťahnutelných obrazov,
medzi prstami,
tam nám na dlho zostáva čosi
citeľné z prepínania
galaktických súvzťažností

abstraktného vlákna,
aké vypúšťajú dievčatká
kvôli chlapcom
a pritom sú v tom obaja
úplne nevinne.

Milujem jeho aj teba.
No vysvetlenie bude
asi vždy iba pokus
o koordináciu:

hráme sa ďalej,
zhasíname si na tri krát:
on a ja, my dvaja, on a ty.

*A voice comes
to one in the dark*
povedal raz Beckett,
a my mu rozumieme,
v rozpore medzi dvoma
prekrývajúcimi sa oknami,
dvoma elektrickými rohmi,
stočenými do jednej masy
mysliacej množstevnato,
dvoma občianskymi
príslušnosťami,

dvoma budíkmi natiahnutými
do iných príbehov.

Rozkrývaš napätia
— *Ježiš Spiderman,*
zachraňuješ
splietaním a lepením,
a pritom sám lietaš,
vytváraš priepasti
z ozrutných húpaní
vlastného rytmu,

ale občas aj dokážeš
vyslať a načasovať
záchrannú amplitúdu
návratu do pevného bodu,

ktorý nezmrŕvie,
ale volá do ďalšej akcie,
krásne holisticky
psychosomatickej,
jedinej, ktorou sa môžeš odraziť
vo vzduchoprázdne,
v beztiaži uprostred
neusporiadaných čiastočiek,
v rozlietanom živote medzi
elektromagnetickými pólmami

aký vnútorný sekret to má byť
tou spojovacou hmotou
vonkajškov?
aký poryv
to vlastne nadnáša
tú nádhernú modrú planétu
na dosah?
Ešte v posteli
sa jednou myšlienkou zapojíš
do reprosústav vzduchu —
rádio nastavením toho, čo nemáš v hlave
ako inak spustiť.

V priamom prenose
sa spolu hýbeme
v starom inerciálnom
automodule s papučou,
až kým neprídu strážcovia
poriadku s ešte viditeľne
vibrujúco zakrútenou
chladivou hmotou
v jednom kornútku
spoločnej zmrzliny,
z ktorej nám ponúknu,
aby sme videli, ako nám je
každému inak zima.



VEEL TE GROTE KRAMPEN VAN EMOTIE

Ik was helemaal
in beweging aan het liggen,
tot op onderwachte plekken.
Tot plots d'r een vlaag kwam
Van koud magnetisme.

*“En wat als mijn hoofd
Uiteindelijk door de muur kou vat,”*
doordrong mij overtuigend
een zeldzaam eureka-gevoel,
een wrede, ontroerende

film van exuberantie,
moeilijk af te spelen,
anders dan concentrisch.

Is het, omdat we nog niet
helemaal op ons gemak zijn?

Omdat we nog steeds voelen,
dat er iets stilletjes
uit de muur komt?

Iets voelbaars
enkel met de oudste
delen van de hersenen,

toen we hier binnenkwamen,
een paar duizend stappen geleden,
ieder ongeveer een halve stap anders ingesteld.

We waren beiden net zo,
gedefinieerd door onze oudste
delen van de hersenen —
jij door de jouwe en ik door de mijne

en nu lezen we beiden
onder één hemisfeer
van een lamp.

Jij hebt ze soms
dicht boven je voorhoofd,
ik dan weer af en toe bij mijn oor.

We lezen onder één lamp —
Ik het mijne, jij het jouwe.
Onder één lamp,
maar met onze vingers

wijken we soms af —
ik naar het jouwe, jij naar het mijne.

We willen nog steeds elkaar aanraken,
— zodat de vinger een vinger stopt.

Zodat ze in elkaar zouden verweven zijn.

We zijn hier,
maar chemische sporen van onze
vingers voorlopig nog niet.

Ik denk aan de verbintenis
tussen aaien en
aanraken van muren,

aan wat in mij opkomt
door jouw aaien
en of je daarvan kan verkouden worden.

geveld door gevoel.

Kan mijn hoofd
door jouw harde muur dringen?
Zonder kou te vatten?

Kan een gevoel uit het lichaam stappen?
Ook zonder ietwat bittere witte tranen,
die soms het aaien overstemmen?

Terwijl mijn hoofd afkoelt,
mag ik dan tenminste naar je knipogen?

Hoe zit het nu? Kan een gevoel uit een lichaam stappen?

THAT ALL TOO MOVING CONTRACTION OF EMOTION

Lying flat,
I was all in movement,
in the most unexpected places.
And out of the blue a gust
of cool magnetism.

*“What if I get a head cold
off the wall,”*
completely seized
by a rare feeling of eureka,
a savage, touching

film of exuberance,
hard to project
other than concentrically.

Is it because we aren't
quite positioned yet?

Because we still feel
something quietly
coming out of the walls?

Something perceptible
only with the oldest
parts of the brain,

when we entered here,
a few thousand steps ago,
each of us placed a half-step differently.

We were exactly like that,
defined by the oldest
parts of the brain —
you by yours and I by mine

and now we are reading
under one hemisphere
of a lamp.

Yours is sometimes

right above your forehead,
mine beside my ear.

We're reading under one lamp —
I mine, you yours.
Under one lamp,
but our fingers

sometimes wander —
mine into yours, yours into mine.

We still want to touch,
— to let a finger stop a finger.

So they would tingle together.
We're here,

but the chemical traces of
our fingers aren't yet.

I'm thinking of the relationship
between caressing and
touching walls,

of what enters me
through your touch
and whether I could get a cold from it.

Get a heartfelt cold.

Can the head
pass through its hard wall?
Without catching a cold?

Can emotion rise out of the body?
Even without the bitter white tears
that sometimes overtake the caressing?

While my head is cooling off,
may I at least wink at you?

So? Can emotion rise out of the body?

AŽ VELKÉ SŤAHOVANIE CITU

Bol som celý
pohyblivo poležiačky,
až na nečakaných miestach.
Až odrazu až závan
chladného magnetizmu.

*„A čo ak mi od steny
nakoniec prechladne hlava,“*
presvedčivo ma premkol
vzácný pocit heuréky,
krutý, dojemný

film preplývania,
ťažko premietateľný
inak než koncentricky.

Je to tým, že ešte nie sme
celkom zariadení?

Že ešte stále cítime,
že niečo potichu
vystupuje zo stien?

Niečo pocítiteľné
len najstaršími
časťami mozgu,

keď sme sem vstupovali,
o pár tisíc krokov dozadu,
každý o pol kroka inak nastavený.

Boli sme presne takí,
definovaní najstaršími
časťami mozgu —
ty tvojím a ja mojím

a teraz si čítame
pod jednou hemisférou
lampy.

Ty ju máš niekedy

tesne nad čelom,
ja zasa niekedy pri uchu.

čítame pod jednou lampou —
ja svoje, ty svoje.
Pod jednou lampou,
ale prstami si

občas zachádzame —
ja do tvojho, ty do môjho.

Ešte stále sa chceme dotknúť,
— aby prst zastavil prst.

Aby sa spolu zmravenčili.

Sme tu,
no ani chemické stopy našich
prstov zatiaľ nie.

Myslím na vzťah
medzi hladkaním a
nahmatávaním stien,

na to, čo do mňa tvojím
hladkaním vstupuje
a či sa z neho dá prechladnúť.

Prechladnúť do precítania.

Môže hlava prejsť
touto svojou tvrdou stenou?

Bez toho, aby prechladla?

Môže cit vystúpiť z tela?
Aj bez horkastých bielych sĺz,
čo občas hladkanie dobehnú?

Keď mi chladne hlava,
môžem na teba aspoň žmurknúť?:

Tak čo? Môže cit vystúpiť z tela?

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Martin Solotruk
- © translations into Dutch: Benjamin Bossaert
- © translations into English: Zuzana Starovecká

The poems have already been published in
Lovestory: agens a paciens (ARS POETICA, 2007).

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Jeroen Wille & Ruud Ruttens
Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2015/3962/12
ISBN 978-90-5655-266-4

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com



VERSOPOLIS
where
poetry
lives



With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

Martin Solotruk werd geboren in Bratislava en behaalde een master Engels-Slovaaks en een doctoraat Amerikaanse Poëzie aan de Comenius University in Bratislava, waar hij nu doceert. Zijn debuutbundel, *Tiché vojny* (Stille oorlogen) werd bekroond met de Debuutprijs van het Slovaaks Literair Fonds in 1997. Zijn tweede bundel, *Mletie* (Dorsen), werd gepubliceerd in 2001. Daarna volgden *Plankton gravitácie* (De zwaartekracht van plankton) (2005) en *Lovestory: Agens en paciens* (2007). Solotruk verweeft in zijn gedichten elementen uit zijn socialistische jeugd met de levendigheid van het plattelandsleven op de wijngaarden van zijn grootouders en een sterk gevoel voor het Slavisch Byzantijnse erfgoed.

Zijn gedichten werden opgenomen in diverse bloemlezingen in Duitsland, Ierland, Groot-Brittannië, Italië, Mexico en de VS. Ze verschenen onder meer in *A Fine Line: New Poetry from Eastern and Central Europe* (Arc Publications, 2004) and *New European Poets* (Graywolf, 2008).

Solotruk publiceerde ook vertalingen uit het Engels van onder meer Ted Hughes, John Ashbery, Seamus Heaney en Charles Simic. Zijn vertalingen verschenen zowel in boekvorm als in Slovaakse literaire tijdschriften. Voor zijn vertaling van Ted Hughes' bundel *Crow* (Kraai) won hij de Prijs voor Beste Artistieke Vertaling (2007). Martin Solotruk is ook directeur van Ars Poetica International, een poëziefestival en uitgeverij.

Martin Solotruk was born in Bratislava and obtained an MA in English and Slovak, and a PhD on American Poetry from the Comenius University, Bratislava, where he now teaches. His first book of poetry, *Tiché vojny* (*Silent Wars*), won the Slovak Literary Fund Best Debut Award in 1997. His second collection, *Mletie* (*Milling*), was published in 2001. It was followed by *Planktón gravitácie* (*Plankton of Gravity*), published in 2005 and *Lovestory: Agens and paciens*, published in 2007. Solotruk combines in his poems his socialist youth with the vividness of his grandparents' vineyards and a strong sense of the Slavonic Byzantine heritage. He is also known as a translator, and his translations of the poetry of, among others, Ted Hughes, John Ashbery, Seamus Heaney and Charles Simic have appeared in book form and in magazines in Slovakia. His poems appeared in several anthologies in Germany, Ireland, Great Britain, Italy, Mexico, and the US, including *A Fine Line: New Poetry from Eastern and Central Europe* (Arc Publications, 2004) and *New European Poets* (Graywolf, 2008). He also translates poetry from English. His award winning book selections include works of Charles Simic, John Ashbery, and Ted Hughes. For his translation of Ted Hughes *Crow* he won the 2007 prize for the best artistic translation. He is also a Director of Ars Poetica International, a poetry festival and publishing house (www.arspoetica.sk).

Martin Solotruk (1970, Slowakije) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 11 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het eerste projectjaar zal Versopolis 55 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Martin Solotruk (1970, Slovakia) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 11 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the first year of the project, Versopolis will promote 55 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.